

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τους Ρωμικούς άχρεία.

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί Αθήναι.

Τών δρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΙΚΟΣ τήν Αθήναις
κι' έσαν έγω ήμισυόδοι
Συνδρομητάς εά έίχομαι
και 'στών Αθηνών τήν πόλιν
και είς τήν Ελλάδα έλιν
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο —

μόνον μιά φορά θέ βγαίνω,
κι' όποτε μου καταβάνει,
ταπεινά μετά έίς ήχοι.
και είς τήν άλλοθεν, ή
έίχως νέκτα κι' έντοσόν.
έπειτα φράγμα είμαι μένο.

γιά τά είνα έμεις μέρη — όττα φράγμα και 'σού χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατή — έίχως συνδρομητή.
κι' έποςος τόν παρή είν είλα — όά τόν σή μαύρο φίλ.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εύθείας προς έπί.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιά δεικνεί.

Δευτέρα του Μαΐου κι' είκοστή,
άντιό άγνωστοί μου και γνωστοί.

Πούντος τετρακόδια και τριάντα τρία,
ταξείδιού μεγάλου τόση φασαρία.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

(Τού Φασουλή προσέρχεται ή ξύλινη φαμύλια,
κάθε γνωστός του κι' άγνωστος οικείος του και φίλος,
κι' ή παρθέλα γαιόδρα του κι' ό προσφιλης του σκυλος.)

Φ. — Ώ σύ φαμύλια ξύλινη κι' άναξιοπαθούσα,
ώ ντροπαλή γαιόδρα μου και χαμηλοβλεπούσα,
ώ σκυλ' έρωτικώτατε και πρώτε κοκκαλιάρη,
ώ Περικλίτο φίλτατε μί τό γερό στηλιέρι,
γιά τούτο τό ταξίδι μου άνάγκη νά χαρήτε
κι' ως σωτηρίαν τών Ρωμικών κι' ήμιν νά τό θερρήτε.

Δίν πάω τήν άριδα μου φαρούς πλατύς ά στρώσω,
μηδί σεμπίτιε νά ρουφώ γλυκύτατα μ' άφρόνι,
πηγαίνω σοδαρότατον καθήκον νά πληρώσω,
κοιτολογή; άναχωρώ γιά νέδρω τό κουπίνι.

Καθόλου δίν επιθυμώ τό μάτι κανένος
γιά τούτο τό ταξίδι μου μεί δάκρυ νά βραχί,
γιά τό κουπίνι θα γενώ Σιδάχ θαλασσινός
κι' ό γέρο Σωτηρόπουλος άς μήν άνησυχή.

Δίν πάω νά τριπαριεθώ και νύκτα νά χατρινώ,
μά πάω νά βλασκισθώ, νά κουρασθώ, νά ρεθώ,
και τώρα πού μας ήγυρισε εισετός και κορομηνός
ό Κόντης ό ξερακιανός, ό Κόντης ό χαμίνος.

ἀναχωρεί κι' ὁ Φασουλῆς, ὁ Κόντης τῆς Ἀθήνας, μέ τὴν ἐλπίδα τοῦ Ρωμιοῦς νὰ σώσῃ ἐκ τῆς πείνας.

Ἐμεὶ κανένας τῶν Ρωμῶν Σωτήρας δὲν μὲ στίλλει, δὲν εἶμαι Κόντης Ὑπουργοῦ, οὐδ' ἄλλος τῶν ἐν τέλει, ἐγὼ πηγαῖνα μόνος μου πρὸς ἄλλην ξένην σφαίραν μὲ θέλονται καὶ βούλησιν ἰδεῖν κι' ἐλευθέραν, καὶ τοῦτο, φίλοι γνῶριμοι, καθὼς καθένας κρίνει, εἰς τῆς πατρίδος τὸν βωμὸν πλειότερον βαρύνει.

Χωρὶς Σωτήρων ἐντολὰς μονάχος μου θὰ δρᾶσω, ἐπὶ καμῶνων ἱερῶν ἰρήμους θὰ περάσω, θὰ πλανηθῶ ἐπὶ τὴν Χαναὰν κι' ἀκόμη παραπίρα, ἔχων ὡς μόνον ὁδηγὸν τῶν μάγων τὸν ἀστέρη, καὶ κλειὸν τὸν πολὺν λιμὸν τοῦ γένους τοῦ κλεινοῦ θὰ περιμένω νηστικός τὸ μόνον τοῦρανοῦ.

Σὰς χαιρετῶ περιχαρὴς μαζί μὲ τὴν κυρά μου, κι' ἂν μὲ ζαλίσῃ ἡ θαλάσσα καὶ βγάλω τάντερά μου, ἀλλ' ὅταν συλλογίζωμαι κι' ὁ Κόντης πῶς μαρτύρησε, πῶς πῆγε γιὰ τὸ δάνειο τοῦ Λόρδου καὶ πῶς γύρισε, ἐκεῖνος ὁ συλλογισμὸς θὰ μὲ παρηγορή κι' ὅ,τι κι' ἂν πάθω, φίλοι μου, δὲν θὰ τὸ βρῶ βαρὺ.

Σὰς χαιρετῶ περιχαρὴς κι' ἀσπαζόμεθα καθίνα κι' ἂν ἔλθω εἰς ἀντέρα καλλίτερο γιὰ μένα. Εὐδαίμων πρέπει ὁ Ρωμῆς ἐκεῖνος νὰ λογίζεται, ὅστις στερεῖται σήμερον τῶν ὀχληρῶν ἐντέρων, γιὰτί ποτὲ τοῦ τὸ ψωμί δὲν θὰ τὸ συλλογίζεται, ποῦ τὸ νομίζω ζήτημα ἐκ τῶν ἐθνικωτέρων.

Γιὰ τοῦτο τὸ ταξίδι μου δὲν ξέρετε πῶς χαιρῶ, αἰσθάνομαι πῶς γρήγορα χρυσοὶ θὰ κάμω χύσιν καὶ τὸ τοκομερίδιον ἐπ' ὧμων θὰ τὸ φέρω ὡς ὁ Αἰνείας ἔλτοτε τὸν γιγαῖον Ἀχχίσιν.

Κι' ἂν μὲν τὸ βρῶ, πολὺ καλὰ, θὰ λείψῃ κι' ἡ μουρμούρα, θ' ἀνάψῃ δὲ κι' ὁ Λιμονῆς καθὼς τὸ ροκανίδι, ἂν ὅμως σὺν τὸν Κόντῃ μὲν κατὰφύρο σκούρα ἀμείως θὰ συμβιβασθῶ πρεσβείας Ἰωνίδη.

Καὶ πρὸς τοὺς φίλους δανειστας, χωρὶς νὰ τοὺς ντραπῶ, μὲ δύο λόγια εἰσάγετε καὶ καθαρὰ θὰ πῶ : ἀπαράμερα παρακαλῶ τάστέα μας ν' ἀρήσῃωμε καὶ τὰ τοκομερίδια νὰ κεφαλαιοποιήσωμε, γίγουν ὁ κάθε τόκος μας κεφάλαιον νὰ γίνῃ καὶ τόκος ὅτ' κεφάλαιον τῶν τόκων νὰ πληρώνωμε, ὡς ποῦ κι' οἱ νείοι νὰ γένουν κεφάλαιον κι' ἐκίνοι. κι' ἔτσι νὰ πᾶν λέωντας καὶ νὰ σὰς μπαγλαρώνωμε.»

Κι' ἂν δείξουν μὲν οἱ δανεισταὶ πῶς ἔχουν κῆπως νοῦν οἱ τόκοι μας κεφάλαιον ἀμείως θὰ γένουν, ἂν ὅμως τοὺς κακοφανῇ κι' ἀρχίσουν τρίτεια κάτω τότε κι' ἐγὼ γιὰ ροῖντρο ἀπὸ τὸν κόρρο βγάλω τοῦ Καραπάνου καὶ τοῦ Πιτ τὴν κανονίαν ράτσα καὶ σὺν Μιδούσης κεφαλὴν τοὺς τὴν παρουσιάσω.

Γιὰ τοῦτο τὸ ταξίδι μου μὴ λυπηθῇ κανεὶς... πηγαῖνα γιὰ παρηγοριά 'στοὺς ἐξ' ὁμογενεῖς. Εἰρῶ, θὰ πῶ, πᾶς πρὸ πολλοῦ δὲν εἶθε. σὰ καλὰ σὰς, πῶς εἰς τὰ ρόντα γάσαστε τὰ μαλλοῦραλά σας, ἀλλ' ὅμως, φίλοι κύριοι, τὸ μέλλον εἶναι πίσω γιὰ τοὺς ἐνὸς καὶ τοὺς ἑκὼς τοῦ κράτους ρουκαλεῖες, κι' ἐπιτέως, ταξιδεύω γιὰ νὰ σὰς καταπίσω πῶς δὲν θὰ ζήσουν οἱ Ρωμῆς μονάχα μὲ παραδῶς.

Νὰ ζῇ κανεὶς μὲ χρήματα, σὺν κόσμῳ τὸν ἐνέφαμε δὲν εἶναι διόλου δύσκολο, ἀλλὰ νὰ βλέπῃς Κόντῃ, ἕνα κοτζάμ κρεμανταλὰ, κατὶς γιὰ νὰ φάμε, νὰ μὴ μὰς φέρῃ καλπικο νὰ ξυσεμε τὸ δόντι, καὶ τὸ Κουβέρνο νὰ μ'πορῇ νὰ ζῇ χωρὶς λεπτὰ ἰδοῦ καὶ θαῦμα ἐγδοῦν μὲ τέλλα τὰ ἔπτα.

Καὶ τοῦτο τὸ κατῳρῶσαν ὁ κύριος Σωτήρας, πανεπιστήμων ἄνθρωπος κι' ἀνὴρ μεγάλης πείρας, ὅθεν ἀνάγκη δι' αὐτὸν νὰ πλεῖξομεν στεράνοους κι' ὅλοι τὸ κατὰ δύναμιν νὰ δώσωμεν ἐράνοους, ὅπως μεγάλος ἀνδρίας ἀνεγερῇ κι' εἰς τοῦτον, ποῦ τὴν περιφρόνησιν διδάσκει πρὸς τὸν πλούτον.

Χωρὶς κανένα σχόλιον καὶ λόγια παλαβὰ εἰς τὸν Σωτήρα σκίψετε, κι' ἐγὼ μὲ σὰς νὰ σκύψω, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μάρμαρον κοστίζει ἀκριβὰ ὁ ἀνδρίας πρὸς τὸ παρὸν ἂς εἶναι κι' ἀπὸ γύφω.

Ὅποτεν δὲ τὸ σταθὸν τῆς δόξης διανύσωμεν κι' ὅποτεν, ὅπως προσφύς ὁ Διηγηγμένης λέγει, εὐπρόσδοποι τὰ χρεῖμας τὰ διακονοῦσιν καὶ ζῆλος πρὸς τὴν προδόν τὰ στήθη μας θὰ φλέγῃ, τότε κι' ὁ μέγας ἀνδρίας βουλαιμίδωντος γλάρω μὲ τῆς Πεντέλης μάρμαρον θὰ γίνῃ καὶ τῆς Πέρου, κι' ὅλοι τὸν Λόρδον τὸν κλεινὸν θὰ ψάλλωμεν ἐν ὕμνοις, ποῦ πάσης μὰς ἀπῆλλαξεν βιοτικῆς μερίμνης.

Ἐσχάτως δ' ἐγίνε γνωστὸν οἱ δρόμους καὶ σκαλῶνα πῶς ὁ Τρικούπης μὲν τὸν Πιτ καθὰς καὶ τὴν ὅσους ἄλλους ἰσομαθητῆται ποτὲ εἰς τὰ μικρὰ τῶν χρόνιων κι' ἔπειτα εὐσμία κι' αὐτοὶ ἀπ' ὅλους τοὺς δασκάλους.

Κι' ὁ μὲν Τρικούπης ἀμείως καὶ τοσπατουλῆς ἦτο, σὺν τῷ ἐκονορκεφάλοσ παρ' ὧν ἐκαλεῖτο, ὁ δ' Ἐλῶν Πιτ ἐπρόστην εἰς τὰ μαθητὰ του κι' ὅλοι τὸν ἐκονορκεφάλοσ γιὰ τὴν σιμονοπῆτά του, κι' οὔτε στριφῶνα μὴ φορὰ δὲν ἔκανε ποτὲ του καθὼς γι' αὐτὸ μὰς βεβαίουν πολλοὶ συμμαθητὰ του.

Κι' ὅμως ὁ χοντροκεφαλὸς Σωτήρας ἀνέφαν κι' ἄλλος Σωτήρας χαρτοσιὰ ἑμπρός σ' αὐτὸν δὲν πᾶνει, ὁ δὲ διὰς ἐκίνοισ Πιτ εἰδείχθη ντελμπεντιέρης καὶ παρ' ἑλπίδι ἀτρόμητος καὶ πρῶτος κανονίρης.

Ὅθεν ἐκ τούτου βλέπετε καλῶς, ὁμογενεῖς, πῶς δὲν μ'πορεῖ γιὰ μέλλοντα νὰ πρεσιπῇ κανεὶς, καθὼς μεταβάλλονται παντὸς ἀνθρώπου κλίσεις καὶ μὲ τοῦ χρόνου τὴν ροὴν ἀλλάζει καθ' ὅπως.

(Αὐτὰ τὰ βαρυσήμαντα ὁ Φασουλῆς εἰπὼν
ἐστράφη πρὸς τὸν σκύλον τοῦ μὲ βλέμμα σκυθρωπὸν.)

φ.—Ὁ πεινασμένε σκύλε μου, μὴ σῖνῃς τὴν οὐρά σου,
μὴ γλείφῃς τὸν ἀφέντη σου καὶ τὴν καλὴν κυρά σου.
Βεβαίως συμπονέῃς καὶ σὺ σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
καὶ γὰρ τοκογρεωῦντρα γαβίζεις παραφύρως,
μὰ θὰ σοὺ φέρω κόκκαλα νὰ φᾶς καὶ νὰ χορτάσῃς
πρὶν νὰ τινάξῃς μὲ πολλοὺς τὰ πέταλα προύρωις.

Συ δέ, γαϊδάρα Μούσα μου, ποῦ ξέρεις καθε ρίμα,
καὶ 'στ' ἀγῆματα σου πσιναὶ τὰ μυγοφαγωμένα
παρηκολούθησα καὶ ἐγὼ τὸν Κόντε κατὰ βῆμα
'ὃι κόποι γὰρ τὸ δάσειον ἐπῆγα, 'ὅτ' χαράματα
'ἂν τι νὰ κοιβαλόμαστε τῶν Ἀγγλων τῆς στερίλαις
μπερὶ τρεῖς δὲν 'ῥέριμα 'δικαίς σου καββαλιναίς.

Ὁ σὺ, ποὺ τὰ τραγῆματα τοῦ Κόντε μας γνωρίζεις,
μὴ τούτη τὴν φευγάλα μου μὴ θλιβερά γκαρίζῃς.
Μὲς 'ὅτ' γρασιδεὶ τὸ χλωρὸ τοὺς Ἑλλήνας μακαρίζῃς
καὶ τὴν κεφαλοποιήσῃς τῶν χρεολύτων γκαρίζῃς,
'ἂν 'ὅπου καττάξῃς γαϊδάρω λυγικοῦ μὲ καμάρι,
καὶ θὰ σοὺ φέρ' ὀλόχροσ καπίστη καὶ σαμάρι,
καὶ θὰ σοὺ βάλω κραταίους Σωτήρας 'ὅτ' καπούλιζ
'ὅτ' ὅν παρὰ νὰ τοὺς πουλᾷ σὰν νῆλαι παραπούλιζ.

Ἀναχωρᾷ... εἰς ὅλους σας χαρὰς παρουσμός...
'ἂν ὅπταν τῶν χρεῶν συμβῇ διακανονισμός
καὶ οὐδεὶς παρακαλᾷ παρήμερα ν' ἀφῆσται
'ἂν εἶδος χωρὶς ἀναβολὴν νὰ μοὶ τηλεγραφήσετε,

καὶ ἐγὼ μὴν ἀφιβάλλετε πὺς θὰμ' ἐδῶ ἐγκαίρως
εἰς τὴν διακανονίσιν νὰ λάβω πρῶτον μέρος.

Καὶ τότε πλέον νικηταὶ θὰ στίψωμεν Ἡρώα,
τὸ γένος θὰ ξεκουραθῇ μὲ τὰ συγχαρητήρια,
καὶ ἐγὼ θὰ ψάλλω λείψανα καὶ χῶματα πατρώα
καὶ τοὺς πατρίους ὀχίτους καὶ τάποχωρητήρια.

Καὶ τότε τοὺς θριάμβους τοῦ καὶ ὁ Λόρδος θὰ λιμάρῃ
καὶ τόνεμά μας οἱ λαοὶ μὲ φρίκην θὰ τάκουν,
καὶ ἡμεῖς εἰς τῆς γαϊδάρας μου τὸλόχροστο σαμακοῖ
θὰ πικῶμε τὴν Ἀλπεῦ μὲ τὴν κυρία Κούν.

'Αναχωρᾷ μετὰ χαρὰς, μουφλοῦζης ἐπαίται,
καὶ 'στους Θεβαίους τοὺς πτωχοὺς ἐκ μέρους μου εἰπτε
νὰ μὴ ῥητοῦ πρὸς τὸ παρὸν τροφὰς καὶ παραπήγματα
καὶ 'ἂς παύσουν τῶν καταστροφῶν τὰ τρομερὰ κηρύγματα.

'Αν ἔχουν μνήμην ἰσχυρὰν δὲν λησμονοῦν βεβαίως
πὺς καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας τῶν, ὁ παλαιὸς Θεβαίος,
εἶχ' ἓνα μόνον τριβῶνα γὰρ πρόστυχο καὶ ἐπίσημο,
μὴδὲ ποτε γὰρ χρήματα κανένα δὲν ἐσκότιζε,
ὅπταν δὲ τὸν τριβῶνα τὸν ἔδωκε γὰρ πλῖσιμο
ἐκουρνιαζε 'ὅτ' σπῆτι τοῦ καὶ τὰ κουκιά τοῦ 'ποτίζε.

'Αφῆκε τὸ πτελιθρον καθ' ὑψηλὸν καθῆκον,
πηγαίνων τὸν ἐξάφαλμο 'στους ἔξω νὰ διαβάσῃ,
καὶ μὲ τοὺς κλαίους νὰ στενθεῖ τῶν ἱερῶν φρικῶν
καὶ τὴν κεφαλοποιήσῃν τῶν τόκων νὰ ρεμβῶσιν.

κι' ὑπὸ παρήγορον σκιάν ἢ φοῖνικας ἢ κίεδρου
ν' ἀναμνησθῶ τοῦ εἰκόστου Σωτήρα καὶ Προέδρου.

Πηγαίνει νὰ συμβιβασθῶ, πηγαίνει νὰ σὰς σώσω,
τὴν ψώραν τὴν Ἑλληνικὴν παντοῦ νὰ μεταδώσω,
καὶ τὴν διακονοῦσιν μὲ κίερας νὰ σαλπίσω
καὶ κατακίρην μ' αὐτὸ τοῦ φρέγγους νὰ κτυπήσω.

Ὡ σὺς ἀγαπητέ, μόνι,
δεχθῆτε ὁδὸ φιλική...
ἢ βάρκα μὲ προσμένει
εἰς τὴν ἀκρογιαλιά.

Καπνίζει τὸ βαπόρι,
ἀφρίζουν τὰ νερά,
καὶ τραγουδοῦν ὅτ' ἐν πλώρῃ
οἱ ναῦται μὲ χαρά.

Ὁ σκύλος μου γαβίζει,
ὁ γαϊδαρός γκαρίζει,
φωναῖουν τὰ μωρὰ μου,
σκοῦζουν μ' αὐτὰ καὶ ἡ δούλεις,
καὶ νοιώθω ὅτ' ἀντέρω μου
τῆς πρώτας ἀναγούλας.

Σὲ παραιτῶ γιὰ λίγο,
πατρί μου κλαστική...
πρέπει γιὰ σὲ νὰ φύγω
κι' ὡς παῖς ἡ μουσική.

(Ὁ Περικλῆτος ἔβαλλε
ὅτ' ἐν ἀδελφῷ τοῦ Φασουλῆ).

Π.—Πήγαίνει, μεγάλῃ ἀνερ, ποῦς' ἐξώλης καὶ προώλης,
μὲ φανούς καὶ μὲ λαμπάρια σὲ προπίμπει δλ' ἡ πόλις.
Νὰ μὴ ὄρε φουρτούνα ὁδολοῦ καὶ νὰ πῆς γιὰ δλ' ἡ πόλις...
πήγαίνει, μεγάλῃ ἀνερ, κατευόδιο σου καλὸ.
Πήγαίνει νὰ πῆς σερμπέτι καὶ νὰ φῆς ἀτζεμ πιλάφια,
πήγαίνει νὰ ὄρε ἀσκήρια καὶ τουρλοῦ τουρλοῦ συναφια.

Πήγαίνει καὶ σὺ ν' ἀκούσῃς ἑκακομένους ἀμυνέδες
καὶ νὰ πῆς κανίνα λόγο καὶ γιὰ μὲς τοὺς κουνενέδες.
Μὲ λαχάρια κάθε τόσο θὰ μαθαίνωμὲ γιὰ σίνα,
κι' ἐν μονάχους μὲς ἀφίνης σὺν τῆς τραπούλας τὸν ἄσο,
μὰ πρὸς χάριν σου θὰ σμῖγνουν δλ' οἱ πόδες μας εἰς ἓνα
ὅπως χίλιοι καλονόγιοι «τολγίνοιοι» σ' ἓνα ράσο.

Πήγαίνει νὰ πῆς ὁ σούρτζε, περιλάλητ' ἐμὲς ἀνερ,
ὁ καθεὶς μας μὲ τὸ ζῆρι πῶς νηστεῖται σὺν τὸν Τάκερ,
τὴν ἄριστα σου ν' ἀπλώσῃς εἰς Ἀρμένη κεφενέ,
γι' ἀνδριάντα τοῦ Σωτήρα νὰ μελίσσης ρεφενέ,
καὶ μ' ἀφίνη νὰ φρενιάσῃς καὶ νὰ ψάλλῃς ἄμηναι
σταυροπόδι ὅτ' ἐν μαντιρί γιὰ τὸν Πιτ τὸν κουνεῖ.

Πήγαίνει νὰ φῆς καρέσχα καὶ φιστίχα καὶ ἀνανάδες
καὶ σκυφίματα νὰ μάθῃς καὶ ἰὼς κατὰ τιμινάδες,
γιὰ νὰ σκύβῃς ὅτ' ἐν Σωτήρα, ποῦ ὁσκαλέψῃ καὶ οἱ
ὅτ' ἀχρὼγράφῃ νὰ παίξῃς καὶ νὰ τρώγῃς βερσέ.
Παγαίνε τὴν Πόλι πάρε καὶ πῆς καὶ καβδαλάρη
κι' ἐν κασιόχῃ τὼρα φρέγγῃς μὴ γυρίσῃς κασιόχῃς.

Σὺρ' ἐκεῖ, ὅπου καθήκον ἀπαραιτήτων οἱ στίλλει,
γιὰ νὰ γίνῃς τοῦ Σκυλλίτη τοῦ Στεφάνου μπιλάς...
χρῆμα γιὰ χρῆμα ἡμέρας ὅτ' ἐν ὄριοντ' ἀνατίλλει
καὶ θὰ λαμῶμεν μὲ τρόπον πληρωμῶν ἀναστολάς,
καὶ γιὰ τοῦτ' ὁ Καραπάνος καὶ ὁ Μυλλόφρος μὲ λυσσῇ
καὶ τὰ ρούχα τοῦ ξεσχίζει καὶ ὀλοένα ξεφουῇ.

Νέον στάδιον τιμῆς
καὶ γιὰ σίνα καὶ γιὰ μὲς...
ὁ ἀναστειλῶμεν καὶ ἡμεῖς
τὰς δίκας μας πληρωμάς.

Ἄντε, φίλε Φασουλῆ...
οὐρε καὶ ὅρα σου καλὴ...
στάσου νὰ σὲ κάνω μάτσι
εἰς τὸ κάθε σου χιλάτσι.

Ὅπου πῆς μὴ μὲ ξεγλήνῃς, νῆσαι πάντοτε δίκος μου,
κι' ἐν τὰ δάνεια καὶ οἱ τόκοι τοῦ μουρλοῦζι τοῦτου κόσμου
μὲς χωρίζουν γιὰ τὴν ὥρα καὶ μ' ἀφίουν εἰς τὰ κρύα,
μὰς ἐνίονε μίαν φτώχεια, μὰ κοινὴ μουρλούαρία.

(Ὁ Περικλῆς εἰσήγαγε καὶ ἀκούει ἔγνα λίσσα
καὶ ὁ Φασουλῆς καὶ ἡ Φασουλὴ πηδοῦν ὅτ' ἐν βάρκα μὲσα,
μὰ μόλις μὲς ὅτ' ἐν βαποριῷ ἐμπήκαν τῆς κοίτης
τοὺς ἐπιστῇς ἡ θάλασσα καὶ ἀρχίζουν τῆς ρουκέτας,
καὶ ὁ Περικλῆς πρὸς τιμὴν τρεῖς κανοναῖς τινάζει
καὶ μ' ὅλη τὴν φαμίλια τοῦ ὅτ' ἐν πλοίαρχῳ φωνάζει:
«Καρακοῦρη στάσου
νὰ ζῆσουν τὰ παιδιὰ σου...»)

Παίει λοιπὸν καὶ ὁ Φασουλῆς τὴν Πόλι νὰ κοινῇ,
γιὰ τοῦτο παῖς καὶ ὁ Ρωμῆος ὡς ὅτου ἐπιστρέψῃ.

Καὶ ἄλλους νοικιλιεῖς, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαῖς.

Ὁ Γιάγκος ὁ Καραῖος, γιαντρός, γιαντρός παῖδι,
ὅπου τὸ διακρίνει καὶ γνώσῃς καὶ σπουδῇ,
τὴν ἀδεία τοῦ πῆρε καὶ ἐπῆρε εἰς τὰς Πάτραις,
ποῦ τῆς ἱατρικῆς τοῦ πολλοῦ θὰ εὐρὴ λάτραις.

Οἱ ράβκται Ἀιδονοποῦλοι—μεγάλῃ τὸνομά των—
εἰς τοῦ Στατίου τὴν ὁδὸν μετώκησαν ἱσχυάτας,
καὶ ἦλθαν κοστούμαθ' ἐνὶ τὸ Κατὰσκημὲ των
καὶ πρώτος πρώτος ἐλθόντες ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τὶ κάμαρσι τῆς δοκιμῆς καὶ κάμαρσι μεγάλαις
καὶ τὶ καθρέφτῃς ἀκριβοῖς οἱ φωτισμέναις σάλαις...
ἐκεῖ καὶ νῆαν γρῶστατον πολλὰ τῆς ὥρας εἶδον,
ἐκεῖ καὶ καθὲ φιλικὸ καὶ ἡλικιὸν στολίδι.
Μὰ νὰ καὶ εἰς ἡλεκτρίκα... εἰς ὡμορφίαν περισσῆ...
Ἀιδονοποῦλοι δόσκαλοι θὰ ἔρῃ καὶ ὅτ' ἐν Παρίσι!